

ערר לפי תקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981

החלטה 04-14

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

העורר

האח מוחמד מואסי

ע"י ב"כ - עו"ד סעיד מואסי

לבין

המשיב

מנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ - עו"ד אייל חקן

ה ח ל ט ה

העובדות

1. האח מוחמד מואסי (להלן – **מואסי** או **העורר**), הוא אח מוסמך, שעבד בבית החולים "הלל יפה" בחדרה, ושימש סגן האחות הראשית במחלקה הנפרולוגית (להלן – **בית החולים**). במהלך השנים ביצע הנקבל מעשים מגונים, הטרדות מיניות ומעשי התנכלות נוספים כנגד לא פחות מ- 13 עובדות כוח עזר ואחיות, שהיו תחת פיקוחו במחלקה הנפרולוגית בבית החולים (להלן – **המתלוננות**).

2. מאחר והמתלוננות סירבו בתוקף להתלונן במשטרה, על רקע חששן כי הדבר יוודע ברבים ויאונה להן רע גם במישור החברתי, הוגשה נגד האח מוחמד מואסי, בגין מעשיו אלה, קובלנה לבית הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה (להלן – **ביה"ד למשמעת או ביה"ד**).

לאחר שמיעת עדויות המתלוננות והליך משפטי ממושך, שנמשך כארבע שנים, הרשיע ביה"ד המשמעת את העורר במיוחס לו, לאחר שנתן אמון מלא בעדויות המתלוננות והעדיף אותן על-פני הכחשתו הגורפת של העורר, שטען כי מדובר במזימה ובקנוניה שרקמו המתלוננות נגדו, בין היתר, על רקע סכסוכים בעבודה ומוצאו הערבי.

ביה"ד למשמעת כתב הכרעת דין ארוכה ומפורטת, המשתרעת על 246 עמודים, בה ניתח באופן יסודי ומדוקדק את העדויות והראיות שהובאו בפניו, תוך שהוא מקבל כאמור, את גירסת המתלוננות כמהימנה ביותר, ודוחה את גירסת הנקבל כשקרית וכוזבת.

בית הדין גזר על העורר את הענשים הבאים:
נזיפה חמורה; פטורים לאלתר משרות המדינה ופסילה מלמלא כל תפקיד בשירות הציבורי עד הגיעו לגיל 70; בכל תקופת הפסילה תמנע מהעורר הזכות לקבל כל גמלה מכוח חוק שירות המדינה (גימלאות)

הקובלנה

3. בעקבות מעשים אלה, הגישה התובעת הראשית במשרד הבריאות, ביום 5.3.12, קובלנה נגד האח מואסי, על כך "שגילה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסייעוד", כאמור בתקנה 15(1) לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981 (להלן – **התקנות**).

בכתב הקובלנה מפורטות הפרשיות השונות המייחסות לנקבל התנהגות בלתי הולמת, הן כלפי אחיות והן כלפי עובדות כח עזר (להלן – **המתלוננות**), שהיו נתונות למרותו, בהיותו סגן האחיות הראשית במחלקה, וזאת במשך למעלה מעשר שנים (1997 – 2008). קצרה היריעה מהכיל את כל מעשיו של הנקבל לאורך השנים, אך עיקרם הם שהנקבל נהג לאחוז במתלוננות בכוח, לנשקן בניגוד לרצונן על השפתיים, הלחי או הצוואר, ללטף אותן באברי גופן השונים, ולהתחכך בהן עד שהתעוררה בו זיקפה. באחד המקרים "דחף את ידו מתחת לחולצתה של המתלוננת ג.ב. ונגע בחזה שלה מתחת לחולצתה, בניגוד לרצונה ולשם גירוי מיני..." (פרשה רביעית בכתב הקובלנה).

במקרה אחר, נישק הנקבל את המתלוננת ת.ר. על שפתיה ובצווארה, בניגוד לרצונה ועל אף התנגדותה. בהמשך מעשיו "חיכך הנקבל את איבר מינו בגופה של ת.ר., ניסה להרים את חולצתה, נגע בחזה של ת.ר. מתחת לחולצתה ונישק את החזה שלה מעל לחולצתה – הכל בניגוד לרצונה ולשם גירוי המיני..." (סעיף 8.6 לכתב הקובלנה).

כמוכן, נהג הנקבל להטריד מינית את המתלוננות, בכך שהשתמש בביטויים שונים כלפיהן, כגון: "את יפה הבקר"; "המכנס מתאים לך"; "את אוהבת אותי הבקר?"; "אני אוהב אותך, איך הבושם שלי, מריח טוב?" וכיו"ב. עוד נהג הנקבל לחקור אותן על התנהגותן המינית, וזאת למורת רוחן של המתלוננות ועל אף שהביעו הסתייגות ומיאוס מהתבטאויותיו כלפיהן.

דו"ח ועדת המשמעת

4. העורר לא הודה במעשיו בעת הדיון בפני ועדת המשמעת, ולדברי בא-כוחו, היה מקום לשמוע מחדש את עדויות המתלוננות, מאחר ומדובר בהליך אחר ושונה מזה שנערך בבית הדין המשמעתי, ועל-כן יש לקיים את זכותו לחקירה נגדית של המתלוננות.

ועדת המשמעת, בהרכב ד"ר יפה הארון – יו"ר, עו"ד עירית אלטשולר וגב' רוזי גרינשפן – חברות, דחתה פה אחד את בקשת העורר לשמוע את עדויות המתלוננות ולפתוח את מסכת הבאת הראיות פעם נוספת, לאחר שראה בפסק דינו של ביה"ד למשמעת "כמוכח לכאורה לצורך ההליך שבפנינו".

ועדת המשמעת התירה לנקבל להגיש ראיות מטעמו, והוא עשה כן בהביאו בפניה חלק מהעדויות שהושמעו בבית הדין למשמעת.

בסיכום הדוח מיום 17.6.13, קובעת הוועדה:

"... איננו מוצאים כי הנקבל הצליח להביא ראיה לסתור את העובדות והמסקנות בפסק דינו של בית הדין למשמעת, שמשמעותן הברורה והחד-משמעית היא שהנקבל התנהג התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסייעוד בגין מעשים מגונים, לרבות מעשים מגונים בכוח,

הטרדות מיניות והתנכלות כלפי 13 עובדות במחלקה הנפרולוגית בבית החולים הלל יפה, כאמור בקובלנה".

לפיכך, הרשיעה הוועדה את העורר במיוחס לו בכתב הקובלנה. הוועדה קבעה כי במעשיו החמורים, כפי שפורטו אף בהכרעת דינו של ביה"ד למשמעת, גילה הנקבל התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד ופגע בתדמיתו ובכבודו של המקצוע, כמו גם באמון הציבור בעובדי הסיעוד.

5. ב"כ המשיב עמד בסיכומיו על חומרת מעשיו של העורר, שפגע קשות באחיות ובעובדות שהיו נתונות למרותו, מעל באמון שנתנו בו ופגע קשות באמון הציבור במקצועו כאח. ב"כ המשיב ביקש לבטל את רישיונו של העורר לצמיתות.

ב"כ הנקבל לעומתו, ביקש להתחשב בעובדה שהנקבל כבר נתן את הדין בפני ביה"ד למשמעת על אותם מעשים, הוא הושעה מעבודתו - השעייה שנמשכה ארבע שנים - וכיום הוא מועסק כבר שלוש שנים כאח בבית אבות. הנקבל עצמו העיד בפני הוועדה, וציין כי במשך 25 שנות עבודתו לא הוגשה נגדו כל תלונה, וכי למעשה "נרקמה נגדו עלילה שקרית ונגרם לו עוול".

6. בדוח מיום 28.10.13, שהגישה הוועדה לענין העונש, קבעה הוועדה כי היא רואה בחומרה את התנהגותו של העורר. כלשון הוועדה:

"... בנסיבות החמורות של המקרה שבפנינו, האינטרס הציבורי גובר על האינטרס הפרטי של הנקבל, ויש מקום לנקוט באמצעי משמעת חמור. אנו מתקשים לקבל את טענתו של הנקבל לפיה מדובר בקנוניה ובמזימה שנרקמה נגדו בשל קנאה ובשל שנאה למגזר הערבי".

עוד קבעה הוועדה כי מעשיו של הנקבל:

"נעשו תוך ניצול מעמדו וסמכותו והידע המקצועי שלו... כדי להשליט את מרותו ומאוויו בתחומים אינטימיים, ופגע בכך בהתנהלות המחלקה, בגופן ובנפשו של המתלוננת, בכבוד המקצוע, בדמותו ותיפקודו".

לאחר סקירת הפסיקה הרלוונטית והתייחסות להחלטות קודמות במקרים דומים, הגיעה הוועדה למסקנה כי אין מקום להמליץ על ביטול רישיונו של הנקבל, מכל וכל. בשים לב לגילו - 54, שנות שירותו הרבות בשירות המדינה, עברו הנקי, ההליך המשפטי הארוך בבית הדין למשמעת והעונשים הכבדים להם נדון שם - המליצה הוועדה על התליית רישיונו של הנקבל לעסוק בסיעוד לתקופה של 10 שנים.

החלטת המנכ"ל

7. המלצת הוועדה הועברה להחלטת מנכ"ל משרד הבריאות, בהתאם לסמכותו לפי סעיף 15 לתקנות.

בתאריך 5.12.13, החליט מנכ"ל משרד הבריאות, פרופ' רוני גמזו, לדחות את המלצת הוועדה, והורה על ביטול רישומו של העורר לעסוק בסיעוד, לאלתר. בהחלטתו קבע המנכ"ל, בין היתר, בזו הלשון:

"מעשיו המקוממים של הנקבל פוגעים קשות באינטרס הציבורי, בכבודו של מקצוע הרפואה ובאמון הציבור. הנסיבות האישיות של הנקבל נסוגות מפני שמירה על אינטרסים אלו, ומן הראוי לנקוט באמצעי המשמעת החמור ביותר.

...

הנני מסכים עם הוועדה כי הסנקציה החריפה של ביטול רישיון, יש לנקוט במקרים נדירים. אך לדידי, המקרה המצמרר שעומד בפניי, נמנה עם מקרים נדירים אלו".

הערר

8. בנימוקי הערר המפורטים שהגיש ב"כ העורר, עו"ד ס' מואסי, הוא חוזר על עיקרי טיעוניו בפני הוועדה ואף מוסיף להם, כדלהלן:

א. הוועדה לא פעלה כהלכה ואף חרגה מסמכותה בכך שלא התירה השמעת עדויות המתלוננות שהעידו בביה"ד למשמעת, גם בפניה, ובכך שללה את זכותו של העורר לחקירה נגדית ופגעה קשות בהגנתו.

ב. דין הקובלנה נגדו להידחות, "**לאור קיומה של השתק עילה שמקורה בדין הפלילי**", מאחר והעורר נשפט כבר בביה"ד למשמעת, ולכן העמדתו לדין פעם נוספת מהווה "סיכון כפול".

ג. העורר נענש דיו ע"י ביה"ד למשמעת, שהטיל עליו ענשים כבדים, הוא היה מושעה מעבודתו במשך ארבע שנים, ורק לאחרונה החל להשתקם ולעבוד בבית אבות.

ד. אמצעי המשמעת עליו החליט המנכ"ל להטיל על העורר – ביטול הרישום - יוצא דופן בחומרתו, חורג מכול פרופורציה ואף חורג מרמת הענישה במקרים דומים, שצוטטו ע"י ב"כ העורר וע"י הוועדה.

9. ב"כ המנכ"ל, עו"ד א' חקו, מבקש לדחות את הערר, ולאמץ את החלטת הוועדה בדבר היעדר החובה לשמוע מחדש את המתלוננות, לאחר שאלה כבר העידו בפני ביה"ד למשמעת, וכן בדבר סמכותה של הוועדה לקבוע כי פסק הדין בביה"ד למשמעת מהווה הוכחה לכאורה לענין הליך הקובלנה במשרד הבריאות.

עוד מבקש ב"כ המשיב לאשר את החלטת המנכ"ל לענין אמצעי המשמעת של ביטול הרישום של הנקבל לעסוק בסיעוד לצמיתות, שכן המנכ"ל מוסמך, עפ"י הדין, גם לסטות מהמלצת הוועדה לגבי אמצעי המשמעת עליו היא ממליצה. לדעת ב"כ המשיב: "**ההחלטה ניתנה כדין, הינה סבירה, מידתית וניתנה בהסתמך על שיקולים ענייניים ומקצועיים בלבד, ולכן בהיעדר עילה מנהלית, עובדתית או משפטית, דין הערר להידחות**".

החלטה

10. להלן אדון בטענות ב"כ העורר כנגד החלטות הוועדה והמנכ"ל, כסדרן.

ראשית – לא מצאתי ממש בטענות החוזרת ונשנית של ב"כ המערער בדבר הצורך בהעדתן של המתלוננות פעם נוספת בפני ועדת המשמעת, לאחר שהן העידו בביה"ד למשמעת של עובדי המדינה, נחקרו ארוכות בחקירה נגדית, וביה"ד מצא את עדויותיהן אמינות ומשכנעות. בכך ניתן לעורר יומו בבית הדין, ואין הוא יכול לטעול לקיפוח הגנתו. לא מצאתי כל טעם או צורך - שבמשפט או שבהיגיון – לאפשר השמעת עדויות המתלוננות פעם נוספת - לאחר שעברו הטרדה מינית חמורה והעידו על המעשים בביה"ד למשמעת - ובכך לגרום להן להטרדה משפטית מיותרת.

11. ב"כ העורר, בטיעוניו היסודיים והמקיפים, מצטט מדברי בית המשפט העליון בבג"צ 78/71 ד"ר יוסף מזרחי נ. שר הבריאות, פ"ד כה(2) 238, לפיהם רצוי הוא בדרך כלל שהמתלונן או המתלוננת יופיעו אישית בפני הוועדה. על כך אין חולק – אולם לעתים אין המצוי מתיישב עם הרצוי.

מבלי להתייחס לדיוק של הציטוט ע"י ב"כ העורר, נראה כי דווקא פס"ד מזרחי (המצוטט בערר לא פחות מארבע פעמים!!!) **איננו תומך** בגישתו של עו"ד מואסי, שכן באותו מקרה **לא העידה המתלוננת כלל**, וזהותה אף נשמרה בסוד, לבקשתה. ההרשעה באותו מקרה - בבעילת מטופלת בעת בדיקה גניקולוגית, שעה שהיא הייתה על הכסא הגניקולוגי - הסתמכה על ראיות אחרות, שבמרכזן הודאתו של ד"ר מזרחי במעשה, במהלך בירור שקיים עמו מנכ"ל משרד הבריאות.

כפי שקבע בית המשפט העליון, לא היה צורך בהעדת המתלוננת באותו מקרה, "**מפני שהובאו ראיות אחרות שהספיקו להוכחת אשמתו של המערער, אף בלא עדותה של המתלוננת**" (שם, בעמוד 244). יצוין, כי בעקבות האירוע והרשעתו של ד"ר מזרחי ע"י הוועדה, החליט שר הבריאות לשלול את רישונו לעסוק ברפואה לצמיתות.

12. גם במקרה שבפנינו הובאו ראיות אחרות שהספיקו להוכחת האשמות, שכן המתלוננות העידו גם העידו בפני טריבונל אחר, נחקרו בחקירות נגדיות ארוכות וממושכות, ועדויותיהן נמצאו מהימנות לחלוטין. ניתן לסכם ולקבוע, כי היה לנקבל יומו בבית הדין, טענותיו ומענותיו נשמעו על-ידי הטריבונל הנכבד של ביה"ד למשמעת – ואין לו כל זכות קנויה לימים נוספים (או לשנים נוספות...), לצורך חקירות והשמעת טענות, שנשמעו בעבר ונדחו מכל וכל.

יצוין כאן, כי העורר כלל לא הגיש ערעור על הרשעתו לביה"ד לביה"ד הארצי למשמעת, כפי שרשאי היה לעשות, ובכך הוא קיבל על עצמו את פסיקת הערכאה הדיונית.

13. לא מצאתי כל יסוד לטענתו של ב"כ העורר ולפיה, העמדתו לדין בפני ועדת המשמעת של משרד הבריאות מהווה "סיכון כפול", לאחר שהוא נתן בעבר את הדין על אותם מעשים בביה"ד למשמעת של עובדי המדינה. הלכה פסוקה היא, כי העמדה לדין פלילי, איננה מונעת העמדה לדין משמעתי במסגרת הארגון המקצועי עמו נמנה העברייני. על אחת כמה וכמה אמורים הדברים, שעה שהעורר כלל לא הועמד לדין פלילי, אלא לדין משמעתי בלבד, וזאת במסגרת שונה.

נראה, כי מטרת ההליך בנציבות שירות המדינה הינה שמירת טוהר השירות הציבורי, ואילו תכלית ההליך במשרד הבריאות הינו הגנה על כבוד המקצוע ושלומו הציבור, ומסיבה זו קבע המחוקק את מסלולי האכיפה השונים, כשאין האחד מייתר את משנהו. ויודגש, הסמכות להתלייה או ביטול רישיון לעסוק ברפואה או בסייעות נתון בידי שר הבריאות בלבד, או מי שהוסמך על-ידו, ולא בידי שום ערכאה או גוף אחר. לפיכך עולה, כי העורר לא עמד מעולם בעבר בסכנת ביטול הרישיון, אלא משהועמד לדין בפני ועדת המשמעת של משרד הבריאות. הטענה נדחת.

14. התנהגותו של העורר בפרשה עגומה זו רעה וחמורה בעיני, עד מאד. העורר ביצע עבירות חמורות של מעשים מגונים, בחלקם בכוח, הטרדות מיניות והתנכלויות, כלפי לא פחות משלוש עשרה אחרות ועובדות, מפשות העם, שהיו נתונות למרותו. בכך ניצל אותן העורר ניצול ציני ואכזרי, בהיותן חסרות ישע מלהתגונן בפניו או להתלונן עליו בזמן אמיתי, כשהן אף פחדו להתלונן כנגדו במשטרה.

יצוין עוד, כי העורר לא קבל על עצמו אחריות למעשיו החמורים ולא הפנים את התנהגותו הפסולה, והוא שומר על הכחשה עקבית ושקרית של מעשיו הנלוזים, עד עצם היום הזה.

15. ההשוואה שמבקש ב"כ העורר לעשות ממקרים אחרים שנדונו בעבר, למקרה דנן – רחוקה מלשכנע, שכן מדובר היה במעשים שונים וקלים בהרבה. כך, בהחלטה שניתנה על-ידי בתיק 28-13 **ראדי קבלאן נ. מנכ"ל משרד הבריאות**, הותלה רישיונו של הנקבל למשך חדשיים אך ורק בגין הצעות ורמיזות בעלות אופי מיני, ללא כל מגע עם המתלוננת, כשמדובר היה במתלוננת אחת ויחידה. לא בכדי ציינה הוועדה כי "**מקרה זה רחוק אלף מילין מהפרשה המורכבת והמתמשכת שבפנינו**", וזו אף דעתי.

נסיבותיו של מקרה חמור יותר, הן אלה שנדונו בפרשת **האח זין אלדין ג'מאל**, אשר בהיותו אח בבית החולים לחולי נפש מזרע, קיים קשר מיני עם מטופלת בשתי הזדמנויות. הוא הורשע בביה"ד למשמעת של עובדי המדינה ונגזרו עליו ענשים חמורים. בעקבות הרשעתו, הוא הובא בפני ועדת המשמעת, הודה במעשים המיוחסים לו, והוועדה המליצה להתלות את רישיונו למשך שמונה שנים. מנכ"ל משרד הבריאות החליט להטיל עליו אמצעי משמעת של התליית רישיון למשך עשר שנים.

ויודגש, באותו מקרה מדובר בשני מעשים מיניים בלבד, כנגד מתלוננת אחת – והכיצד ניתן להשוותו למקרים המרובים במקרה דנן, שעה שהעורר ביצע מעשים מיניים כפויים כלפי 13 נשים לאורך שנים, ללא הסכמתן ובניגוד לרצונן, בבחינת עברייני סדרתי ובלתי נלאה?

16. בהחלטה 4-12 המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ. ד"ר סלים ספיה, כתבתי לענין שלילת רישיון רופא לצמיתות, בזו הלשון:

"לעניות דעתי, סנקציה חריפה שכזאת, יש לנקוט במקרים נדירים במיוחד לדוגמה, כאשר המשך העיסוק ברפואה מסכן את בריאות החולים או את שלום הציבור, או כאשר מדובר במעשים חמורים בין רופא לחולה כגון, אינוס ותקיפה מינית של מטופלת. וכבר קבעתי בהחלטות אחרות, כי ככל שהזיקה בין המעשה העברייני לבין יחסי האמון שבין רופא לחולה הדוקה יותר, כך צריכה הענישה להיות מחמירה יותר, ולהפך".

ביהמ"ש המחוזי בירושלים בתיק ע"ו 29419-07-011, ד"ר שלמה יצחקוב נ. משרד הבריאות (בפני השופט נ' סולברג), נקט גישה דומה בפסיקתו, כדלהלן:

"ביטול רישיון לעסוק ברפואה שיניים שמור למצבים החמורים ביותר. עם כל חומרת מחללי של המערער, הם אינם נמנים על החמורים ביותר. אין טענה על מטופל של המערער שמת בעקבות טיפול רשלני, למשל, ולא על מטופלת שהורדמה ונאנסה... העונש הראוי בנסיבות העניין אינו ביטול הרישיון, אלא התלייתו לתקופה מסוימת".

17. ועדת המשמעת הנכבדה ציטטה בדוח שהגישה את האמור לעיל, וכן מובאות נוספות מההחלטה ומהפסיקה, והגיעה למסקנה כי אין הצדקה, בנסיבות המקרה הספציפי, לבטל כליל את רישיונו של הנקבל.

לאחר שבחנה בקפידה וביסודיות את הנסיבות לחומרה ולקולה בפרשה עגומה זו, ונתנה דעתה גם לנסיבותיו האישיות של הנקבל, כמפורט לעיל – החליטה הוועדה להסתפק כאמור, בהמלצה שקולה להתליית הרישיון למשך תקופה ארוכה של 10 שנים.

18. אכן, אמצעי המשמעת של ביטול הרישום לצמיתות, שננקט נגד העורר, הינו חמור מאד, שעה שהמנכ"ל אף החמיר בהחלטתו מעבר להמלצת הוועדה, אשר הסתפקה כאמור, בהתליית רישיון למשך 10 שנים, שהינו עונש כבד בפני עצמו.

עם זאת סבורני, כי החלטתו של המנכ"ל לבטל כליל את רישומו של העורר לעסוק במקצוע הסיעוד – נשוא הערר שבפניי – איננה בלתי סבירה בעליל, והיא עשויה להתיישב עם ההנחיות הכלליות שנקבעו בהחלטה העקרונית בענין ד"ר ספיה. ניתן בהחלט לקבוע, כי התנהגותו המתמשכת של העורר ומעשיו, הכוללים תקיפות מיניות חוזרות ונישנות את קרבנותיו, הנתונות למרותו ותלויות בו לפרנסתו, במשך שנים רבות, "מסכנים את שלום הציבור", כאמור בהחלטה, ויש חשש רציני שהעורר ימשיך במעשיו (מה גם שהוא לא הודה בהם ולא הפנים אותם).

עוד יש להדגיש שוב, כי ככל שהזיקה בין המעשים העברייניים שמבצע העורר לבין יחסי האמון החייבים לשרור בין רופא לחולה או לעובד תחת מרותו – הדוקה יותר, כך צריכה הענישה להיות מחמירה יותר. אין מדובר, במקרה שבפנינו, ב"עבירה חיצונית", שאין לה כל זיקה למקצועו של העורר, כי אם להיפך – העבירות הנלוות שביצע העורר קשורות קשר הדוק ביותר למקום עבודתו, למקצועו ולתפקידו כאח אחראי, ובוצעו תוך ניצול מעמדו במחלקה.

19. לפיכך – ולא בלי התלבטות – הגעתי לכלל מסקנה כי החלטתו של המנכ"ל לבטל כליל את רישומו של העורר לעסוק במקצוע הסיעוד בשל "המקרה המצמרר", כלשונו – אינה מופרכת ואינה חורגת ממתחם סבירות הענישה בגין העבירות הנפשות והסדרתיות שביצע הקובל, עד שתהיה עילה להתערבותי.

הערר נדחה.

ניתנה היום, 2.2.14, ב' אדר א' תשע"ד.
המזכירות תעביר לצדדים העתק החלטה זו.

אמנון סטרשנוב, שופט (בדימוס)